

formentlig adskillige Ansøgere, der kunde have været taget med, uden at man derfor var kommet udenfor de Regler, som man i en Aarrække har fulgt paa dette Omraade. Jeg skal dog ikke insistere paa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg. Jeg tror, det vil være til de paagældendes Gavn, at Lovforslaget kan gennemføres hurtigst muligt. Dette har praktisk Betydning for en hel Række af de Personer, her er Tale om. Men idet jeg rører ved Spørgsmaalet om Tallet og dem, der kunde have været taget med, vil jeg gerne gøre en Henstilling til den højtærede Minister; der kort og godt gaar ud paa, om man ikke fremtidig i Bemærkningerne til Lovforslaget kunde meddele, hvor mange Ansøgninger Ministeriet ikke har ment at kunne tage Hensyn til, og hvor mange der endnu henligger til Overvejelse i Ministeriet.

Holger Andersen: Som det fremgik af den højtærede Ministers Førelæggelsestale, indeholder dette Lovforslag i Aar et større Antal Ansøgere end overhovedet noget tidligere Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse. Den højtærede Minister redegjorde for de to Hovedaarsager hertil, nemlig for det første den Omstændighed, at saa mange Ansøgninger havde været henlagt under Krigen, og dernæst den Omstændighed, der vel har været den væsentligste, den nye Grænsedragning, der havde medført en betydelig Vækst i Ansøgenes Antal. Ligesom den sidste ærede Taler forekommer det mig, at der neppe er optaget for mange Ansøgere paa det foreliggende Lovforslag. Jeg er ganske enig i, at der muligvis kunde have været flere, der kunde have været optaget. Imidlertid er der mellem anden og tredje Behandling i Landstinget optaget et ikke ringe Antal Personer, deriblandt netop saadanne Slesvigere, for hvem Erhvervelsen af dansk Indfødsret havde særlig Betydning. Jeg vil gerne benytte Lejligheden til at udtale en Tak overfor den højtærede Indenrigsminister, fordi han ved Behandlingen i Landstinget har stillet sig saa velvillig og forstaaende overfor de Ønsker, der er blevet fremført. Forholdet er jo dette, at det har en meget stor Betydning for en Mængde Slesvigere at erhverve dansk Indfødsret, og Landstingsudvalgets Betænkning redegjør ogsaa for de Hovedhensyn, der her gør sig gældende, for det første Hensynet til fast Ansættelse i dansk Statstjeneste, for det andet Hensynet til Krigsinvaliderne, idet disse kun, saafremt de som Følge af Landsdelenes Overgang til Danmark erhverver

dansk Indfødsret, kan oppebære den midlertidige Understøttelse i Henhold til Lov af 1. December 1920.

Det vilde ganske sikkert have været det heldigste, om man havde valgt en noget anden Fremgangsmaade i de Aar, der er fulgt umiddelbart paa de sønderjydske Landsdeles Indlemmelse i Danmark. Det drejer sig om et ikke ringe Antal Slesvigere, der hverken har erhvervet dansk Indfødsret gennem Landsdelenes Overgang til Danmark eller har kunnet erhverve den gennem Option for Danmark, fordi de ifølge Versailles-Traktatens Art. 113 ikke har nogen Optionsret. Det vilde forekomme det mig, have været langt det heldigste, om man havde samlet de paagældende Personer paa et særligt Forslag til Lov om Indfødsrets Meddelelse og havde fremsat dette her paa Rigsdagen, hvorved Behandlingen af hele dette Spørgsmaal kunde have været fremskyndet i ganske overordentlig Grad. Det kan nemlig ikke nægtes, at der meget ofte har været Utilfredshed i de sønderjydske Landsdele over, at der er gaaet og gaar saa lang Tid, inden de paagældende Personer kan erhverve Indfødsret. Særlig har denne Utilfredshed gjort sig gældende for Krigsinvalidernes Vedkommende, eftersom, som jeg allerede har fremhævet, § 1 i Lov af 1. December 1920 kræver, at disse skal være i Besiddelse af dansk Indfødsret for at kunne oppebære den fornødne Understøttelse, og da et betydeligt Antal af dem ikke var det, blev i Henhold til Lovens Bestemmelser Krigsinvalidunderstøttelsen standset den 1. Juli i Fjor. Den højtærede Indenrigsministers Forgænger var da ogsaa i Fjor enig med mig i, at det vilde have været det heldigste at løse dette Spørgsmaal paa et særligt Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse, da man derved vilde have kunnet undgaa adskillige Ulemper, som man nu ikke har kunnet undgaa.

Man har gennem Lov af 5. September 1920 skabt klare lovlige Rammer for Versailles-Traktatens Art. 112 og 113. Der er først den Kategori af Personer, der uden videre gennem Landsdelenes Overgang til Danmark erhverver dansk Indfødsret, og over hvilke nu Nationalregistre — de saa længe paakrævede Nationalregistre — er optaget i de sønderjydske Landsdele. Der er endvidere den Kategori af Personer, der ifølge Versailles-Traktatens Art. 113 og Lov af 5. September 1920 § 3 erhverver dansk Indfødsret gennem Option. Den tredje Kategori omfatter netop saadanne Personer, der nu maa søge Indfødsret